

КО ЈЕ КО

Јелена Анђеловски (1980, Панчево) дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Катедри за српску књижевност. Радила је као библиотекар у Градској библиотеци у Панчеву, а од 2006. до 2018. као наставник српског језика у Основној школи „Јован Јовановић Змај“ у Панчеву. Објавила је две заједничке књиге у оквиру групе за Креативно писање Центра за стваралаштво младих, *Загади из марљивости* (2000) и *Дневник 2000* (2001). Више година уређивала је Зборник поезије и прозе младих са простора бивше Југославије *Рукописи*. Од 2018. године живи у Швајцарској, у близини Цириха, где предаје матерњи језик и културу деци српског порекла. Краће прозне белешке о својим имигрантским искуствима објављује на блогу stelovanjeglave.com.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-новине.цом*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бетон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Етике приповедања* (2019). Текстови су му преводњени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдичем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Дејан Ацовић (1970, Горњи Милановац) класични је филолог, библиотекар и књижевни преводилац, члан Удружења књижевних преводилаца Србије. Након послова у образовању и култури (Културни центар и Гимназија у Горњем Милановцу), активније се бави књижевним преводњем те објављује у серијским и монографским публикацијама. Преводи са старогрчког, латинског, француског, енглеског и савременог грчког језика.

Александра Бајинић (1993, Смедеревска Паланка), дипломирала је на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду и тренутно је на мастер студијама. Добитница је награда „Милутин Бојић“, „Матићев шал“ и „Стражилово“. Објавила је збирке песама *Анђикићера* (2019) и *Мало ћрисусиво* (2019).

Харолд Блум (*Harold Bloom*; 1930, Њујорк, САД – 2019, Њу Хејвен, САД), амерички књижевни критичар, романописац и професор хуманистике на Универзитету Јејл. Од објављивања његове прве књиге 1959, објавио је више од двадесет књига књижевне критике, неколико књига о религији и роман. Уредио је и написао предговоре за неколико стотина зборника текстова везаних за књижевност и филозофију за издавачку кућу „Челси хаус“. Његове књиге су преведене на више од четрдесет језика. У јавности је познат пре свега као бранилац књижевног канона.

Јелена Будимировић, дипломирала је српски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, а магистрирала је на Универзитету Новој Горици на модулу Културна историја. Ради као терминолог у сектору за преводњење Министарства за европске интеграције. Води преводилачке радионице за студенте словеначког језика и чланове Друштва Словенаца „Сава“. Њени књижевни преводи са словеначког укључују, између осталог, роман *Бошићанов леи* Флорјана Липуша и *Инићимно* Габриеле Бабник. Студент је докторских студија на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Пол А. Вајталаро (*Paul A. Vatalaro*), магистрирао енглески на Универзитету Мејна, а докторирао на Њујоршком државном универзитету у Бингамтону. Предаје на Одсеку за енглески језик и књижевност на Колеџу Меримак. Објавио студију *Shelley's Music: Fantasy, Authority and the Object Voice* (2017).

Никола Вујић (1956, Велика Градуса, Хрватска), дипломирао је књижевност на Филолошком факултету у Београду, група за југословенске књижевности и српскохрватски језик. Објавио је књиге песама: *Тајанствени сирелац* (1980), *Нови љилози за аутиобиографију* (1983), *Дисање* (1988), *Чистилиште* (1994), *Као сам био мали* (1995), *Прејознавање* (2002), *Звук тишине* (2008), *Нови љилози за аутиобиографију*, друго, допуњено издање (2008), *Расутии звук* (2009), *Докле ђо-љед дојуре* (2010), *Докле ђо-љед дојуре и нове ђесме* (2012), *Сведочење* (2014), *Скривености* (2017) и *Соба, изабране ђесме / The room, selected Poems* (двојезично српски/енглески, 2019). Песме су му превођене на енглески, немачки, француски, шпански, шведски, руски, чешки, словачки, јапански, мађарски, румунски, пољски, јерменски, словеначки, македонски. Преводи са руског. Добитник је награда: „Браћа Мицић“, Змајеве награде Матице српске, Дисове награде, „Мирослав Антић“, „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Заплањски Орфеј“, „Кондир Косовке девојке“, „Скендер Куленовић“, „Стеван Пешић“, „Златни сунцокрет“ и „Сава Мркаљ“. У издању Матице српске, у библиотеци Змајева награда, објављен је зборник радова посвећен његовој поезији под насловом *Поезија Николе Вујића* (2008). Објављене су му књиге изабраних песама на румунском, пољском, бугарском и македонском језику. Члан је Српског књижевног друштва и Српског П.Е.Н. центра. Ради као уредник у „Службеном гласнику“. Живи у Београду.

Ања Гардиновачки (1996, Нови Сад) апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ђуџојисаи: ојлед из имајолоије* (2003), *Чинови ђривгајања: од џеорије ка ђрајмаиџици џексџа* (2005), *Књижевности, кулџура, уџојија: ојлеги* (2011), *Срџска ђуџојисна кулџура 1914–1940.* (2011), *Nine Serbian Poets/Девет ђрџских ђесника* (антологија, 2012), *Књижевности и оџџор* (2015), *Анаџомија робе: ојлеги из криџике ђолиџичке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Комџарџивна књижевности и кулџура – криџички увод* (2019); уредио је *Прејледни речник*

комџарџивне књижевности и кулџуре (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Ненад Грујић (1954, Панчево), дипломирао је на Одсеку за југословенску и општу књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Био је главни и одговорни уредник студентског књижевног листа *То јесџ* (1978–1980) и уредник поезије у *Гласу омладине* 1980–1981. Објавио је преко тридесет књига поезије, прозе, есеја, критика и полемика. Песме су му превођене на руски, енглески, немачки, француски, италијански, шпански, јерменски, пољски, грузијски, арапски, румунски, шведски, чешки, словачки, украјински, мађарски, македонски, русински и словеначки језик. Добитник је бројних награда и признања за свој књижевни рад. Живи у Новом Саду и ради као директор песничке институције Бранково коло у Сремским Карловцима.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио је италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиџуре* (1995), *У боји без џона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ђуџ* (2003), *Кварџ* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беја* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Каџасџар* (2013) и *Долина Плисџос* (2017). Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“. Живи у Београду.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџвориџе Јеленине ђрозоре* (1978), *Намасџе, Инџио* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој ђори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разџовори о Инџио* (1989), *Прејиска Милице Сџојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуџџа ђрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ђоџрази за џавним јунаком* (2003; приче), *Срџкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиоџафија радова о Милице Сџојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007),

Здрво, Индијо (2008), *Живої и књижевно дело Милице Сїојадиновић Срїкиње* (2010), *Сїара їрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А їде је Чехов? – разїовори о їрози* (2015), *Виїейнам и девей змаїева* (2016) и *Крїїїка їамїења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Воїводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Владислава Горѓић Пеїковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синїїакса їиїшине: їоїїїка Реїмонда Карвера* (1995), *Хеминїеј – їоїїїка країїке їриче* (2000) *Коресїонденција – їоїїкови и ликови їосїїмодерне їрозе* (2000), *Вирїїуелна књижевностї* (2004), *Књижевностї и свакодневица* (2007), *Вирїїуелна књижевностї II* (2007), *На женском конїїиненїу* (2007) *Форматїирање* (2009), *Мисїїика и механика* (2010) *Увод у родне їтеорије (уцбеник, їруїа ауїїора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Лигија Димковска (1971, Скопље), песникиња, прозна списатељица и преводитељка, докторирала је румунску књижевност на Универзитету у Букурешту, где је неколико година и радила као лекторка за македонски језик и књижевност. Предавала је светску књижевност на Универзитету у Новој Горици, а сада живи као слободни уметник и преводитељка словеначке и румунске књижевности у Љубљани. Објавила је шест песничких збирки. Добитница је немачке награде за поезију „Хуберт Бурда“ и румунских песничких награда „Поесис“ и „Тодор Аргези“. Њени романи *Скривена камера* (2004) и *Резервни живоїї*

(2012) добили су награду Друштва писаца Македоније за најбоље прозне књиге, а *Резервни живоїї* и награду за књижевност Европске уније (2013). Објавила је и роман *Но-у* (2016).

Никола Ђоковић (1978, Крагујевац), дипломирао на Групи за српски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду (одељење у Крагујевцу). У оквиру пројекта размене студената Basileus, студирао на постдипломским студијама у Загребу, на Одсјеку за компаративну књижевност, филм и изведбене умјетности Филозофског факултета. Учествовао на првом модулу пројекта *Critisize this!*, који је окупљао младе критичаре из региона бивше Југославије. Објавио збирку поезије *Џудїнева* (2014).

Ђорђе Ђурђевић (1994, Крагујевац), истраживач-приправник и докторанд на Филолошко-уметничком факултету. Објавио је више научних радова и превод алтермодернистичког манифеста. Године 2017–2018. држао је једносеместрални курс Realiznacwstwo (Српска култура и обичаји), као и вежбе на предметима везаним за студије српског језика као страног на Катедри за српско-хрватску филологију Института за славистику Универзитета у Вроцлаву (Пољска). Предмет његових интересовања јесте теопоетика, посебно ангелологија и мариологија у књижевности.

Филиј Жакоїе (*Philippe Jaccottet*; 1925, Мудон, Швајцарска), студирао је у Лозани, потом у периоду 1946–1952 живи у Паризу. Након тога, године 1953, са супругом сликарком Ан-Мари Хеслер и двоје деце, сели се у мешташце Грињан (регија Дром, у Прованси) у време кад му излази друга, а прва значајна, збирка *Кукувија и груїе їесме*. Иако у контакту с француским песницима као што су Понж, Бонфоа, Буше, Дипен, неће се укључити у књижевни живот Париза, очаран светлосним пределима Грињана, остаће тамо све до данас, већ више од пола века. Песник је „места“ и „станована“ у свету. Збирке песама: *Кукувија и груїе їесме* (1953), *Неук* (1958), *Лакори* (1967), књига изабраних песама *Поезија 1946–1967* (1971) с предговором Жана Старобинског, *У зимској свейїосїи* (1977), *Мисли їод облацима* (1983). Аутор је бројних књига поетских проза (често „прошараних“ стиховима): *Шейїња їод дрвеїем* (1957), *Елеменїи једної сна* (1961), *Тама* (1961), *Прегели Грињана* (1964), *Прегели са огсуїи*

ним *фиџурама* (1970), *Кроз воћњак* (1975), *Зелена свеска* (1990), *После многе година* (1994), *Па ипак* (2001), *Белешке из јаруге* (2001), *Боја земље* (2009); као и два поетска дневника, *Расејавање* [1954–1979] (1984) и *Друго расејавање* [1980–1994] (1996). Преводилац Мана, Музила, Хелдерлина, Рилкеа, Гонгоре, Хомера, Унгаретија, Леопардија...

Анђелко Заблаћански (1959, Глушци), пише поезију, афоризме и кратке приче. Досад је објавио девет књига. Превођен је на руски, белоруски, енглески, бугарски и македонски језик. Преводи поезију с руског језика. Награђиван је за поезију у Русији, а за кратку причу у Србији. Покретач је и главни уредник часописа за књижевност *Суштина њоеџике*. Члан је Удружења књижевника Србије. Живи и ствара у Глушцима.

Ленка Забрџац (1996, Нови Сад), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета у Новом Саду.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио је италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиџуре* (1995), *У боји без тона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански џуџ* (2003), *Кварџ* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беџа* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Каџастар* (2013) и *Долина Плисџос* (2017). Баџи се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Ђура Јакџић“, „Бранко Миљковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“.

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирала је на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду. Објављен јој је роман *Ваџра* (2008); историјска студија *Роми у Јеврејској лоџору Земун 1941–1942* (2012); збирка поезије *Рег овоџа, рег оноџа* (2018) и књиге превода: *Афроамеричка џоеџија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри, *Каранџин* (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009). Живи у Београду.

Наџаша Камџмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске џрозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Мелбурну.

Џејн Кењон (*Jane Canyon*; 1947, Ен Арбор, Мичиген, САД – 1995, Вилмот, Њу Хемпшир, САД), у родном граду завршила је основне и постдипломске студије. Током студија упознала је америчког песника Доналд Хола који јој је био предавач на факултету. Након удаје за њега селе се на фарму у Њу Хемпширу где је провела остатак живота. Објавила је четири збирке поезије и збирку поезије Ане Ахматове коју је превела на енглески језик. Постхумно је објављена још једна збирка њене поезија као и књига есеја и чланака које је објављивала у часописима. Објављене књиге: *From Room to Room* (1978), *The Boat of Quiet Hours* (1986), *Let Evening Come* (1990), *Constance*, (1993), *Otherwise: New and Selected Poems* (1996), *A Hundred White Daffodils* (1999), *Twenty Poems of Anna Akhmatova* (1985).

Бојана Ковачевић Пејџровић (1971, Зрењанин), дипломирала је, магистрирала и докторирала шпански језик и хиспанске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Ради као асистенткиња на Одсеку за романистику Филозофског факултета у Новом Саду. Превела је дела Карлоса Фуентеса, Едуарда Мендосе, Ернеста Сабата, Марија Варгаса Љосе, Сое Валдес... као и петнаестак позоришних комада и велики број филмова холивудске продукције. Одабрала је, приредила и већим делом превела двотомну антологију хиспаноамеричке приче *Вечиџа смрџ од љубави јача* (2011, 2012), којом је обухваћено педесет писаца Јужне и Средње Америке. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије. Живи у Новом Саду.

Андрија Лаврек (1964, Нови Сад), пише чланке, приче, приповетке. Преводи са свих руских (росијски, украјински, белоруски, русински, староруски) и са пољског језика. До сада је објавио 38 књига превода (Булгаков, Војнович, Замјатин, Гросман, Зиновјев, Лихачов, Соловјов, Ломоносов, *Енциклопедија књижевних јунака...* све као Андриј Лаврик) и збирку прича *Прејџрирање иџторије* (2008). Живи у Новом Саду.

Борис Лазић (1967, Париз, Француска), доктор славистике. Пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског, енглеског као и на француски. Књиге песама – *Посрнуће* (1994), *Океанија* (1997), *Зайис о бескрају* (са Гораном Стојановићем, 1999), *Псалми иноверној* (2002), *Песме луџања и*

сеїе (2008), Орфеј на лимесу (2012), Каји сластїи (2013), Канонске ѿсеме (2016) и Унушарњи ѿејзж (2019); књиге путописне прозе и есеја – Белешке о Аркадији (2000), Турски диван (2005); Врї заїоченика – уїоредне стїудије из девеїе умеїносїи (2010); романи – Губилишїе (2007), Панк умире (2013). Приредио и превео антологију поезије старога Мексика Лейїири од оїсидијана и жада (2010; 2016). Као слависта, предавао је на француским Универзитетима Лил 3, Париз-4 Сорбона, Иналко, а данас ради као лектор српског језика и књижевности на Универзитету у Екс ан Провансу. Приредио и превео на француски Његошеву Лучу микрокозма (Р. Р. Његош, *La lumière du microcosme*. 2000; 2002; 2010) и Горски вијенац (Р. Р. Његош, *Les lauriers de la Montagne*, 2018); антологију савремене српске поезије *Anthologie de la poésie serbe contemporaine* (2010) као и антологију српске средњовековне поезије *Anthologie de la poésie serbe médiévale* (2011). Живи у Ници.

Даворин Ленко (1984, Словењ Градец, Словенија), словеначки писац и музички критичар. Дипломирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Љубљани. Објавио је следеће књиге: *Telesa v temi* (роман, 2013), *Postopoma zapuščati Misanropolis* (кратка проза, 2016), *Bela pritiklavka* (роман, 2018) и *Psiholog* (кратка проза, 2020). Добитник је више признања за своје стваралаштво, између осталих Керстникове награде и Награде „Kritičko sito“.

Силвер Лоїрринер (*Sylvère Lotringer*; 1938, Париз, Француска), књижевни критичар и теоретичар културе. Најпознатији је по синтетизовању француске теорије, као уредник независне издавачке куће *Semiotext(e)*, с америчким књижевним, културним и архитектонским авангардним покретима, као и по тумачењима француске теорије у контексту 21. века. Тренутно ради као професор емеритус на Универзитету Колумбија. Заједно с Полом Вирилионом написао је: *Crepuscular Dawn* (2002) и *The Accident of Art* (2005), а са Жаном Бодријаром *Forget Foucault* (1986), *Oublier Artaud* (2005) и *The Conspiracy of Art* (2005).

Андриј Љубка (*Андриј Любка*; 1987, Рига, Летионија), украјински прозни писац, песник, преводилац и есејиста. Дуго је живео у Виноградову, данас живи у Ужгороду. Аутор књига поезије *Осам месеци шизофреније* (2007), *Тероризам: уїуїсїиво*

за уїоїребу (2008) и *Чешїргесеї долара илус наїоїница* (2012); романа *Карбид* (2015) и *Твој иїоїнег, То То сан* (2018); збирки прича *Килер* (2012), *Соба за шїуїу* (2016) и *Саугаге* (2017), и збирке есеја *Сїаваїи са женама* (2014). Превео је неколико књига са пољског, а са српског романе *Комо* Срђана Ваљаревића, *Фама о бициклосїиима* Светислава Басаре, *Концерш* Мухарема Баздуља, *Оїшца* Миљенка Јерговића. Добитник је више украјинских и међународних књижевних признања и један од уредника неколико украјинских и међународних фестивала поезије. Превео је на енглески, немачки, португалски, српски, руски, белоруски, чешки и пољски језик.

Мирко Маїарашевић (1946, Београд), песник, есејиста, књижевни критичар, путописац и уредник. Објавио је књиге песама: *Поїоци за вучје и груїе очи* (1969), *Поворке шїроуїла* 1999 (1971), *Сенке бесмрїносїи* (1975), *Сјаж Вавилона* (1980), *Заїонейи вечносїи* (1984), *Варварија* (1988), *Гласови Косова* (1990), *Сїрреле Еросове* (1995), *Даншїе у иаклу* (1999), *Молбеник Свеїшїої Саве* (1999), *Наш врли, домаћи свеї* (2006), *Свеїшосавски калем* (2007), *Сјаж Вавилона и коменїари* (2009), *Пев сирена* (2018); књиге прозе: *Призивање сенки* (2014), *Досишїејев ход – књиїа ѿсема ѿосвећена Досишїеју Обрадовићу* (2015), *Оде и иокуде* (2016), *Беоїрадске башїе* (2019); књиге есеја: *Знаци духа иїоднебља* (1979), *Хадријан, Марїершїе Јурсенар* (1988), *Свеїшлосїи књижевносїи* (1991), *Песник Досишїеј* (1992), *Песничко иамћење* (1993), *Дух и дах Беоїрада* (2007), *Евроїски иесници* (2010), *Јован Хрїсшїић, изблїза – иоршїреї књижевної иријажешїсїва* (2010), *Турска иїсма – иїушїоїис* (2012), *Срїска кришїичка иїоезија* (2013), *Траїом Црњанскої* (2014), *И нова иїурска иїсма – иїушїоїис* (2015), *Чија је истїина?* (2017), *Песнички свеї* Езре Паунга (2019). Покретач групе књижевних критичара, интелектуалаца и писаца око удружења „Исидора Секулић“ (основаног 1995) које одржава годишње књижевнo-научне скупове „Исидорини дани“ у заједници са Коларчевом задужбином. Главни уредник и оснивач часописа „Исидоријана“. Живи у Београду.

Кеїї Макорд (*Kate MacCord*), дипломирала антропологију на Питсбуршком универзитету, магистрала студије људске еволуције на Кембриџу, а докторирала историју и филозофију науке на Државном универзитету Аризоне.

Џејн Мејншајн (*Jane Maienschein*, 1950, Тенеси, САД), професорка и директорка Центра за биологију и друштво на Државном универзитету Аризоне. Дипломирала је на Јејлу, а докторирала на Универзитету Индијане.

Маја Мијаиловић (1995, Шабац), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета у Новом Саду. Током све четири године студирања била је члан Студентског парламента и волонтира у многим студентским дешавањима.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Ана Милош (1992, Београд), добитница је Награде „Миодраг Борисављевић“ (2016) за најбољу кратку причу и Награде „Ђура Ђуканов“ за најбољу збирку кратких прича. Збирку приповедака *Крај расцусића* објавила је 2019. године. Живи у Београду.

Сања Милашиновић (1997, Сремска Митровица), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Ања Мишић (1998, Нови Сад), дипломирала је на Одсеку за романистику Филозофског факултета у Новом Саду 2020. године. Волонтер при Француском институту у Новом Саду. Преводилац за *Le monde diplomatique* у издању Недељника.

Јован Николић (1955, Београд), пише лирику, прозу и позоришне комаде, текстове за филмску музику и либрета. Објавио је следеће збирке песама: *Госи ниишкунда* (1982), *Ђурђевдан* (1987), *Нећуда серодим* (1991), *Очи ђокојној јањеиша* (1993), *Тело и околина* (1994), *Мале ноћне ђесме* (1998) *Хошел Никараџа* (поетска проза, 2017) и *Сенке без ђорекла – изабране ђесме* (2018). На немачком су му објављене следеће књиге: *Zimmer mit Rad* (песме и проза, 2004; *Соба са шочком*, издање на српском језику, 2011) и *Weisser Rabe, schwarzes Latte/ Црна врана, бело јање* (проза, 2006). Од 1999. живи у Келну, где ради за једно удружење које се бави интеграцијом ромске деце у немачко друштво. У Србији је награђиван за свој књижевни рад, а у немачком говорном подручју му је додељено неколико књижевних награда и стипендија.

Маријана Николић (1996, Шабац), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Кашарина Панџовић (1994, Београд), основне и мастер академске студије завршила је на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Пише и објављује књижевну критику, есејистику, научне радове и поезију у периодици и научним зборницима. *Унушрашње невреме* (2019) њена је прва песничка збирка. За своју поезију, научни рад и успех током студија добила је бројне награде. Члан је уредничког одбора издавачке куће Трећи трг. Живи у Београду.

Симона Перовић (1998, Подгорица), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Егин Побрић, редовни професор на Филозофском факултету Универзитета у Сарајеву. Подручје стручног и научног интересовања етаблира се кроз савремене књижевне теорије, семиотику, интерсемиотичко превођење, теорије културе, историју књижевности/компаративистику, теорије уметности. На Одсеку за компаративну књижевност предаје предмете: Теорија културе и уметности 1 и 2, Простор и вријеме у књижевности 1 и 2, Есејистика, Поетика романа, Иконичко приповиједање. На Одсецима за драматургију, глуму и продукцију Академије сценских уметности у Сарајеву предаје предмете Основи теорије уметности 1 и 2. Аутор је четири научне књиге: *Вријеме у роману : од реализма до ђосишмодерне* (2006), *Универзум симџаишје : од случаја до нужности : књижевни и књижевно-теоријски дискурс Умберџа Ека* (2010), *Прича и идеологија : семиотишка књижевности* (2016), *Роман и маниризми модерне : знак и знање* (2018). Објавио је око четрдесетак научних и стручних радова у часописима у земљи и иностранству. Био је члан PEN центра БиХ и уједно председник Скупштине у периоду 2014–2017. године, те главни уредник часописа за књижевну и уметничку критику *Нови израз* у истом периоду. Живи и ради у Сарајеву.

Аниелина Појовић (1996, Шабац), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Борјана Прошев Оливер (1962, Загреб), на Филолошком факултету Универзитета у Скопљу 1985. године дипломирала је општу и компаративну књижевност, а докторирала је 2009. на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу на тему „Егзил у македонској књижевности“. Након дипломе радила је као хонорарна сарадница на Трећем програму Македонског радија те у Редакцији за културу и уметност Македонске радио-телевизије. Од 1986. године ради као виша лекторка на Катедри за македонски језик и књижевност на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу. Бави се књижевнотеоријским и лингвистичким хрватско-македонским компаратистичким темама. С колегицом Дијаном Влатковић написала је први велики двојезични хрватско-македонски објаснидбени рјечник, који је 2015. објавила Матица Македонаца у Хрватској. Бави се књижевним и знанственим пријеводом с хрватског и македонског језика као полазишним и циљним.

Јелена Раговановић (1972, Бор), дипломирала на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Живи у Немачкој од 2002. године и бави се преводилаштвом и предавањем језика одраслима на институтима за учење страних језика. Објављене књиге поезије: *Повремени џрекиди са зујањем* (2000), *Сишне изнуђирице* (2002), *Џибра* (2006) и *Ојворени џреломи* (2012).

Ивана Ројар (1978, Загреб), дипломирала је компаративну књижевност и енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Загребу, где је уписала постдипломске студије из компаративне књижевности. Уредница је у часописима *Quoigit* и *Фанџом слободe, Libra Libera*, те у издавачкој кући „Dugieux“. Уредила је више часописних темата из подручја књижевне теорије и савремене књижевности. Објавила је две збирке прича *Тамно ојледало* (2014) и *Тумачење снова* (2016, Награда „Јанко Полић Камов“), као и роман *Град, џејео* (2020). Преводи с енглеског језика. Живи у Загребу.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: „*Ах, џај игенџиџеџи!*“ – *Декон-*

сџрукџија родних сџереоџиџа у сџваралашџиву Дубравке Уџрешић (2010), *Винаверова књижевна реџублика* (2017), *Порџреџи џреџходниџе: Драџа Дејановић* (2018) и *Аванџардџисџиџиџе – Ојлеџи о (срџској) женској аванџардној књижевности* (2018).

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је завршила и основне и мастер студије (Општа књижевност и теорија књижевности). Тренутно је ангажована на пројекту Института за књижевност и уметност намењеном изучавању књижевне периодике, као стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Живи у Београду.

Срђан Срџић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Огнос фикџиџе и сџварности у Џонаџана Свифџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџи*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуређанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџиво џоље* (2010), *Саџори* (2013) и *Сребрна мајла џаџа* (2017), збирке прича *Есџиранџо* (2011) и *Саџоревања* (2014), као и књигу есеја *Заџиси из чиџања* (2014).

Џорџ Сџајнер (*George Steiner*; 1929, Париз, Француска – 2020, Кембриџ, Велика Британија), године 1940. се са породицом преселио у САД. Школовао се у Паризу и Њујорку, а студирао је

у Чикагу, затим на Харварду и Оксфорду. Радио је на Принстону и Кембриџу, а затим је предавао енглеску и компаративну књижевност на Женевском универзитету, компаративну књижевност на Оксфорду и поезију на Харварду. Написао је *Tolstoy or Dostoevsky* (1958), *The Death of Tragedy* (1961), *In Bluebeard's Castle: Some Notes Towards the Redefinition of Culture* (1971), *After Babel* (1975), *The Portage to San Cristobal of AN* (1981), *Proofs and Three Parables* (1992), *Errata: an Examined Life* (1997), *Grammars of Creation* (2001) и многа друга дела која укључују есеје, студије, монографије, али и поезију и прозу.

Крисџина Сџојановић (1997, Бијељина), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље), оснивач је и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на Правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међурепубличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. отишао је у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедиијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима,

часописима и интернет порталима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је четрнаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукове награде, Награде Вукове задужбине, Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије и других.

Ксенија Укројина (1997, Нови Сад), апсолвент Одсека за романистику Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду.

Драјослав Хаџи Танчић (1938, Лесковац), завршио је Правни факултет у Београду. Објавио је следеће књиге прича: *Тајна црној лука* (1992), *Смртносноне и друголике њриче* (1995), *Грчко слово* (1999), *Масџило нове учености* (2006), *У славу лажној сведочења* (2006), *Плесач џананја у осџавци* (2009), *Из доњеј свеџа љубави* (2012), *Триљење њриче* (2016), *Трајање за црном куџијом сна (кочачне верзије и нове њриче)* (2017), *Дојађају боџаничкој башџи* (2018), *Моје срце џлеше на веџру* (2019). Живи у Београду.